ILIRJAN BEQIRI

EKSPOZITË
ИЗЛОЖБА - EXHIBITION

Tetovë'03

Design: Safet SPAHIU

DUKE SHIKUAR PIKTURAT E ILIRJAN BEQIRIT

Zhak Derida (për të cilin "pikturimi është kujtesë e të verbërve") thotë se piktura zbulon detaje që kundërshtojnë çdo lloj interpretimi të zakonshëm. Do të shtonim: është i pamundshëm "deshifrimi" i kësaj kujtese nëpërmjet fjalëve. Të shkruash mbi pikturën, kjo d.t.th. të rrezikosh që të "deshifrosh" këtë kujtesë...

Ndoshta ky është shkaku që, ndryshe nga historianët e artit, po zgjedh një udhë tjetër: krijoj një palimpsest. Një krijim që bazohet në një krijim paraardhës. Nga piktura. Si për të vërtetuar: artet janë në një koalicion të përhershëm që japin e marrin nga njëri-tjetri

(...) Laramani ngjyrash që shkrihen natyrshëm në njëra tjetrën, të hedhura me ekspresivitet në pëlhurë. Ky ekspresivitet është pasojë e një gjendje të rëndë shpirtërore; pritje e çastit për të shpërfaqur një trazim që ka ndodhur në qenien e artistit... Pikturat: hiri i mbetur pas një djegie të furishme brenda asaj qenie... Vetëm ata që kanë provuar të krijojnë një vepër artistike, çfarëdo qoftë ajo, e njohin këtë gjendje koncentrimi dhe tensioni... Vetëm ata që e dijnë ç'është akti i krijimit, mund të shohin më shumë "prapa perdes"...

Në atë laramani ngjyrash sheh edhe kulla, ngjyra e të cilave ndryshon varësisht nga ambienti ku janë vendosur. Kullat (që piktori Ilirjan Beqiri i quan "kështjella të vogla vetëmbrojtjeje") kanë një bukuri të çuditshme, si çdo gjë që është unikale. Kullat: burim frymëzimi. Kullat: simbol qëndrese dhe forcë refuzuese kundrejt të keqes që vjen nga jashtë. Ato kanë një bukuri të veçantë edhe kur janë të rrënuara. Në këtë rrënim ka diçka që ka mbetur e paprekur... diçka e bukur, e pavdekshme, e përbotshme, e parrëfyeshme, madhështore...

Herë herë ke përshtypjen se shfaqet një siluetë, e cila sikur vështron nga distanca gjithçka ndodh në peisazhin ku shpërfaqen emocione...

Qielli herë i verdhë, herë i kaltër, herë i kuqërremtë... si për të na përkujtuar: bota jashtë nesh ndryshon varësisht nga ajo që ndodh brenda nesh...

(...)Ndoshta në këtë ese, që ka lindur duke shikuar pikturat e Ilirjan Beqirit (i cili i përket brezit të piktorëve të talentuar që kanë diplomuar në Akademinë e Arteve në Universitetin e Tetovës) ka diçka krejtësisht personale...

Ndoshta më shumë se kaq. Ndoshta asgjë nuk kam "deshifruar". Ndoshta kam arritur që të "zbuloj" vetëm disa detaje. Dhe kjo do të mjaftonte... Të tjerë do të zbulojnë të tjera detaje, ashtu si ç'ndodh me çdo vepër artistike. Për këto detaje, shpesh, nuk është i vetëdijshëm as vetë ai që i ka krijuar... Ka një lloj magjie në artin krijues, që s'mund të rrëfehet asnjëherë. Diçka që ekziston, por që nuk mund t'ia dëshmojmë ekzistencën...

Ndoshta pikërisht këtu është madhështia e artit, pavdekësia e tij... Sëkëndejmi, më lehtë është ta shijojmë se sa ta rrëfejmë...

Salajdin SALIHU

ПОСМАТРАЈЌИ ГИ СЛИКИТЕ НА ИЛИРЈАН БЕЌИРИ

Жак Дерида (за кого „сликањето значи присетување на слепи„) вели дека сликата открива детали кои се спротивни на секаков вид обична интерпретација. Би додале: невозможно е да се дешифрира ова присетување со зборови. Да се пишува за сликарство значи да се ризикува „дешифрирањето„ на тоа присетување... Можеби ова е причината што, поинаку од историчарите на уметноста, би избрал друг пат: да создавам палимпсест. Дело кое се базира на претходно дело.

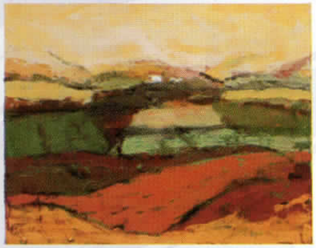

Од сликарството. Како да се потврди: уметностите се во постојана коалиција кои се позајмуваат меѓу себе...

(...) Шаренило на бои кои природно се влеваат меѓу себе, нафрлани експресивно на платно. Оваа експресивност е последица на тешка душевна состојба; исчекување на момент за да се изнесе тревогата што настанала во битието на уметникот... Сликите: пепел останат по наглата изгоретина во внатрешноста на тоа битие... Само тие што се обиделе да создаваат било какво уметничко дело, ја чувствуваат таа состојба на концентрација и напрегнатост... Само тие што го зна„зад завеси„...ат актот на творењето, може да видат повеќе

Во тоа шаренило на бои се гледаат и тврдини, чии бои варираат во зависност од амбиентот каде се сместени. Тврдините, (кои сликарот Илирјан Беќири ги нарекува „мали самоодбрани тврдини„), се со зачудувачка убавина, како што е секое нешто што е уникат. Тврдините: извор на инспирација. Тврдините: симбол на отпор и одбојна сила наспроти лошото кое доаѓа од надвор. Тие имаат засебна убавина и тогаш кога се урнати. Во таа урнатина постои и нешто што останало негибнато... нешто убаво, бессмртно, вечно, недоречено, возвишено...

Понекогаш се здобива впечатокот дека наѕира некаква силуета, која како да набљудува од дистанца сѐ што се случува во пејсажот каде што се појавуваат емоции...

Небото час жолто, час сино, час румено... како да потсетува дека: светот надвор од нас се менува во зависност од тоа што се случува внатре во нас...

(...) Можеби во есеов, кој е создаден наблудувајќи ги сликите на Илирјан Беќири (кој и припаѓа на генерацијата на талентирани сликари кои дипломирале на Академијата на уметностите на Универзитетот во Тетово) има нешто сосема индивидуално...

Можеби повеќе од тоа...Можеби ништо не сум „дешифрирал„ . Можеби сум успеал само да „откривам„ неколку детали. И ова ќе е доволно... Другите ќе откриваат други детали, како впрочем и се случува со секое уметничко дело. За овие детали, често, не е свесен ниту тој кој ги создавал... Постои некаква магија во творечката уметност, кое никогаш не може да се каже. Нешто што постои, ами не може да го потврдиме егзистенцијата... Можеби токму тука е големината на уметноста, нејзината бессмртност...Од тука, многу полесно е да го чувствуваме тоа, од колку да го објасниме...

Салајдин САЛИХУ

WHILE LOOKING AT THE DRAWINGS OF ILIRIJAN BEQIRI

Zhak Derida (for which " art is a remembrance of the blind") says that art discovers details, which contradicts many kinds of the usual interpretation. We might add; it is impossible "deciphering" this kind of remembrance with words. To write above the picture, it means to risk deciphering this kind of remembrance...
Maybe this is the reason, that art historians choose a different kind of road: created a **palimpsest.** One art composition that compares with the composition of ancestors. From the picture. To confirm: arts are in one coalition that forever give and take from each other... (...) Motley of colors, which melt naturally with each other, thrown with articulateness in the fabric. This expressiveness is a consequence of the heaviness of the soul state; expectation of the moment to express a turbulence that has happened in the being of an artist...Pictures: ashes that are left behind the aftermath of the strong burning inside that being...Only those that have tried to create an artistic composition, whatever that is, know this state of concentration and tension... Only those that know what is the act of creation can see more "behind the curtain"...
In that motley of colors you also see towers, the colors that change dependant of the surrounding where they are placed. Towers (which the artist Ilirjan Beqiri names them " small castles of self-defense") have an amazing beauty, like anything that is unique. Towers: fountain of inspiration. Towers: a symbol of fortitude and a strength of declination against the bad that comes from ou universal, ineffable, and magnificent...tside. Those have a unique beauty even when they are ruined. In this ruin, it has something that is left untouched... something beautiful, immortal,

Time to time you have the impression that appears a silhouette, which looks like observes from the distance everything that happens in the panorama where the emotions emerge...
The sky sometimes yellow, at times blue, and copper... like it is reminding us, the world outside us changes dependant from that which happens inside us...
(...) Maybe in this essay, that was born while looking at the pictures of Ilirjan Beqiri (which he belongs to the generation of the most talented that have graduated at the Art Academy at the University of Tetova) has entirely something personal...

Perhaps it should be more than this. Perhaps, nothing I have "deciphered". Maybe I have come to discover only some details. And this would have been sufficient... Others will discover other details, just like it happens in each artistic composition. For the details often the person is not aware even if he has created it himself... the art composition has a kind of magic, which it cannot be explained ever. Something exists, but its existence cannot be confirmed... Perhaps, precisely here is the glory of the art, immortality etc...From now on; it is better to enjoy it than to recount it...

Tekstin e përktheu: HAMIDE HAZARI

Pejsazh
vaj në pëlhurë
75 x 60

Pejsazh
vaj në pëlhurë
105 x 92

Pejsazh
vaj në pëlhurë
63 x 50

Pejsazh
vaj në pëlhurë
95 x 80

Pejsazh
vaj në pëlhurë
115 x 103

Pejsazh
vaj në pëlhurë
80 x 72

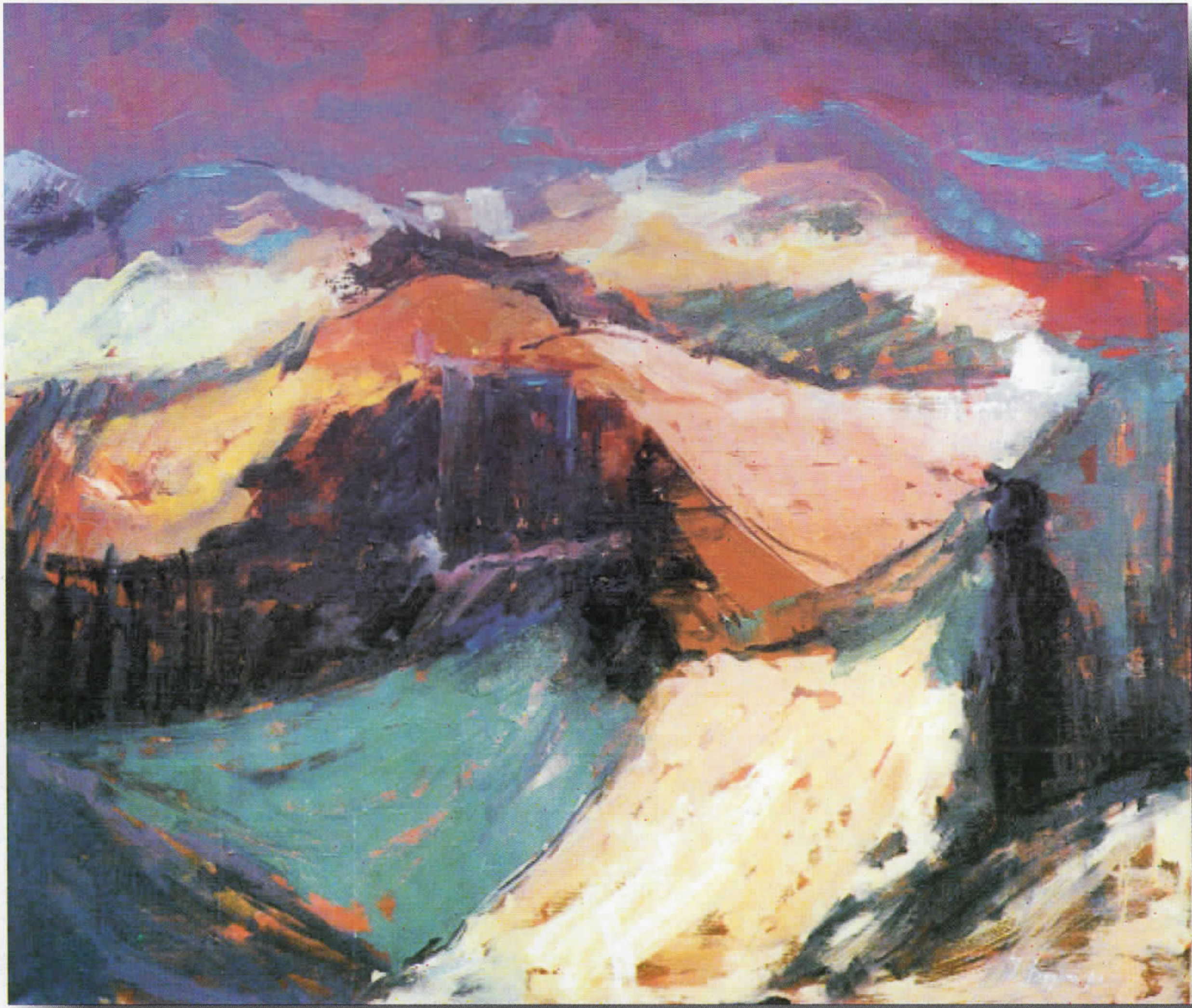

Pejsazh
vaj në pëlhurë
115 x 103

Pejsazh
vaj në pëlhurë
105 x 90

Pejsazh
vaj në pëlhurë
110 x 100

Pejsazh
vaj në pëlhurë
110 x 95

Pejsazh
vaj në pëlhurë
105 x 92

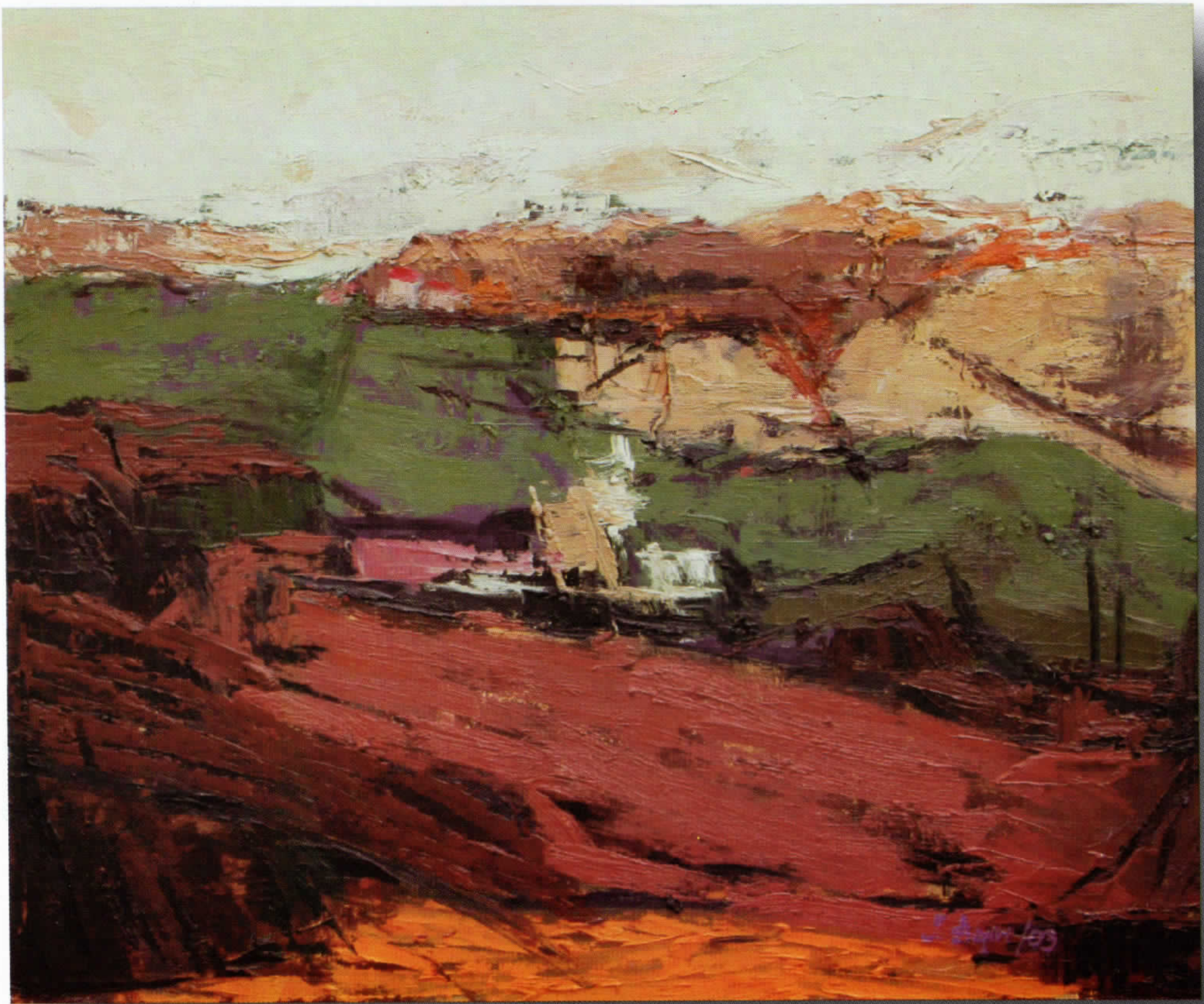

Pejsazh
vaj në pëlhurë
72 x 60

4

5

6

7

8

9

10

11

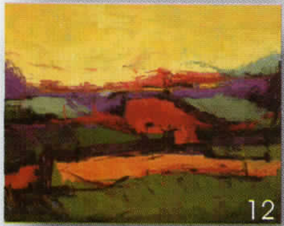
12

13

14

15

Ilirjan Beqiri, i lindur më 1968 në Tetovë. Ka diplomuar më 1998 në Fakultetin e Arteve Figurative në Universitetin e Tetovës, drejtimi i Pikturës, në klasën e profesor akademik Tahir Emra, ku kreu edhe studimet postdiplomike. Jeton dhe punon në Tetovë si profesor pranë Fakultetit të Arteve Figurative në Universitetin e Tetovës.

Илирјан беќири, роден во 1968 година во Тетово. Дипломирал бо 1998 год. на Универзитетот во Тетово , насока: сликарство, во класата на академик Тахир Емра, каде ги заврши и постдипломските студии. Живее и работи во Тетово како професор на факултетот за ликовна уметност при Универзитетот во Тетово

Ilirjan Beqiri was born in1968 in the city of Tetove. He graduated in 1998 at the University of Tetove, faculty of Art Figurative, majored in Art Drawing in the class of academic professor Tahir Emra, where he finished also his postgraduate studies in 2002. He lives and works in the city of Tetove, like a professor at the University of Tetove in the department of Art Figurative.

Photo: Osman DEMIRI

KOMUNA E TETOVËS

A-K
Companny

ILIRJAN BEQIRI